

Ajattelin säikäyttää postinkantajan. Oikeastaan kun mietin, niin heitä säikäytettiin liian harvoin. En tiennyt ainoatakaan tarinaa, joka kertoisi säikähtäneestä postinkantajasta; joskus iso koira, saattoi haukkua ja saada varautuneeksi omasta turvallisuudestaan. Se ei kuitenkaan ollut sama asia, kuin tarkoituksellinen säikäyttäminen. Laitoin kellon herättämään neljältä aamulla. Mahdollisimman aikaiseen ajankohtaan, että minulla olisi hyvin aikaa järjestellä pientä jekkuani. Olin jo ennalta varannut valkoista ja mustaa kasvomaalia pilailukaupasta. Laitoin maalit naamalleni ja naureskelin oveluudelleni. Vedin vielä päälleni valkoisen lakanan, jonka keskelle leikkasin reiän päätä varten. Maskeeraamisen lopputulos oli vakuuttava ja näytin ihan mielisairaalta. Varasin eteiseen tuolin ja jäin siihen odottamaan postinkantajaa täydessä tällingissä. Yllätykseni toisi varmasti väriä hänen harmaaseen arkeansa. Hän saattaisi jopa piristyä, jos ei ollut vielä herännyt kunnolla. Postinkantajan ilme olisi varmasti erinomainen ja hän muistaisi kepposeni aina. Varmaankaan ei hyvällä. Harvoin jekkuilun kohteeksi joutunut koki, että olipas erinomainen pila ja kylläpäs minua nyt vedettiin nenästä oikein kunnolla. Hän saattaisi jopa muistaa pahalla kokemansa vääryyttä. Rappukäytävään syttyi valo puoli kuuden maissa aamulla. Nousin oitis tuolilta ja katsoin ovisilmästä. Käytävällä oli postinkantaja, joku vanhempi mies. Hän jakoi aamupostia naapureilleni. Minulle ei tullut sanomalehtiä, koska ajattelin, että niissä syötettiin poliittista propagandaa ihmisille. Voin kuitenkin säikäyttää postinkantajan, ei ollut mitään sellaista sääntöä, että jos en tilannut sanomalehtiä, en saisi säikäyttää sen tuojaa. Hän oli oveni kohdalla. Avasin sen ja hyppäsin käytävään kauhumaskissani. Karjaisin niin rumasti kun osasin. Ääneni kaikui rappukäytävässä ja säikähdin jopa itse itseäni, kun raivosin niin pahasti. Postinkantaja säikähti todella pahasti jekkuani. Hän tuijotti minua pelästyneenä. Hän haukkoi henkeään ja piteli rintaansa. Mies ulisi kummallisesti ja yritti lähteä karkuun. Hänen liikkeensä muuttuivat kuitenkin hitaiksi. Postinkantaja istui portaille ja hieroi vasenta kättään. Menin paniikkiin. Suljin oveni ja pesin todistusaineet naamaltani, hinkkasin oikein kunnolla ja pistin roskakoriin valkoisen ja mustan kasvomaali tuubit. Riisuin myös valkoisen lakanan ja laitoin sen liinavaatekaappiin myöhempää käyttöä varten. Kurkkasin ovesta varovasti. Postinkantaja makasi rappusilla elottomana. Sanomalehdet olivat levinneet portaille ja käytävälle valtoimenaan. Hän oli ilmeisesti saanut jonkinlaisen kohtauksen. Pilani saattoi olla hieman liikaa, oikean ja väärän raja oli minulle välillä niin häilyvä. Minun oli pakko soittaa Stygelle, että olin erehdyksissäni ollut osasyynä postinkantajan poismenoon. Olin ymmälläni tilanteesta ja kaipasin ystävän tukea. Styge mietti pitkään ja puhui hitaasti, muttei lopuksi sanonut mitään, mikä olisi ratkaissut tilanteen. Jos soittaisin ambulanssin, niin siitä tulisi liikaa kysymyksiä, joihin en halunnut vastata. Entä jos soittaisin nimettömänä hätänumeroon? Ei nykyään voinut sellaista tehdä, siitä jäisi varmasti kiinni. Minä joutuisin pian selittämään poliisille, kuinka sain idean säikäyttää postinkantaja. Minulla ei ollut mitään syytä. Lopulta olin sitä mieltä ja Styge myös, että näin olisi voinut käydä kenelle tahansa.